

Sygn. akt II K 196/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Herman

Protokolant st. sekr. sąd. Aneta Sawlewicz-Szydlik

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Krzysztofa Batyckiego

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 6 lipca, 31 sierpnia, 12 października 2017 roku sprawy:

M. K., s. D. i A. z d. U., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 listopada 2016 roku na trasie B.-K., woj. (...), powiat (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,19 mg/l, 1,24 mg/l oraz 1,33 mg/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem sygn. akt V K 3/204 Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 15 listopada 2004 roku i wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 14 września 2005 roku, sygn. V K 352/05 oraz wyrokiem sygn. akt II K 185/06 Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 20 listopada 2006 roku za popełnienie przestępstwa z art. 178 § 1 kk

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk

I. oskarżonego M. K. w ramach zarzucanego czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2016 roku na trasie B.-K., woj. (...) - (...), powiat (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,19 mg/l, 1,24 mg/l oraz 1,33 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 15 listopada 2004 roku w sprawie V K 389/04, wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 14 września 2005 roku w sprawie V K 352/05 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie II K 185/06 za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk i za to z mocy art. 178a § 4 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10000 (dziesięciu tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02.11.2016 r.,

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. W. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 768 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 176,64 zł (sto siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt cztery grosze);

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. jest kawalerem, utrzymuje się z renty w wysokości 1080 zł. Ma dziesięcioro dzieci, jest zobowiązany do uiszczania alimentów na sześcioro z nich.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 67, 138)

W dniu 2 listopada 2016 roku M. K. jechał samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) z miejscowości Z. na trasie B. – K.. Warunki drogowe były trudne, padał deszcz, jezdnia była śliska. W pewnym momencie M. K. stracił panowanie nad kierownicą, zjechał na pobocze i częściowo wjechał do rowu. M. K. włączył światła awaryjne i siedząc za kierownicą próbował samochodem wyjechać z rowu, nie było to jednak możliwe z uwagi na fakt, że koła samochodu nie stykały się z podłożem. W tym momencie przejeżdżający obok A. G. zatrzymał samochód i podszedł do jego auta. M. K. wysiadł wówczas z samochodu i polecił A. G., by ten pomógł mu wyciągnąć samochód z rowu. Z uwagi na fakt, że M. K. zachowywał się dziwnie, chwiał się na nogach, nie mógł utrzymać równowagi i dwukrotnie przewrócił się do rowu, A. G. przytrzymując go posadził go z powrotem do samochodu. M. K. wówczas ponownie podjął próbę wyjechania z rowu samochodem, przepalił jednak sprzęgło. M. K. wysiadł wówczas z auta na ulicę i prawie wpadł pod nadjeżdżający samochód ciężarowy, A. G. zatem ponownie zaprowadził go do jego samochodu i wezwał służby ratownicze. Do czasu przyjazdu na miejsce zdarzenia karetki pogotowienia M. K. cały czas bezskutecznie próbował wyjechać samochodem z rowu. Prosił też A. G., by ten pomógł mu wyjechać samochodem, mówiąc, że wtedy „pojedzie sobie dalej”.

(dowody: zeznania świadków: A. G. k. 143v., 33, P. J. k. 143v., 23 – 25, J. W. k. 144, 62 – 63, J. P. k. 154v., 77, D. R. k. 154v., 79, A. M. k. 154v., 108, opinia biegłego z zakresu toksykologii B. G. k. 111)

W momencie zdarzenia M. K. miał kolejno 1,19 mg/l, 1,24 mg/l, 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowody: protokół badania stanu trzeźwości k. 4, opinia biegłego z zakresu toksykologii B. G. k. 111)

M. K. cierpi na organiczne zaburzenia osobowości oraz zespół uzależnienia od alkoholu. T. criminis jego poczytalność nie była zniesiona ani ograniczona w rozumieniu art. 31 § 1 kk lub art. 31 § 2 kk.

(dowody: opinia sądowno – psychiatryczna i sądowno psychologiczna k. 98 - 100 i 101 – 102)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 15 listopada 2004 roku w sprawie V K 389/04 M. K. skazany został za czyn z art. 178a § 1 kk i inne na karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat i świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł na rzecz Stowarzyszenia na Rzecz Pomocy (...) w Wyniku Wypadków Komunikacyjnych P. w S.. Wyrokiem tym orzeczono karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 14 września 2005 roku w sprawie V K 352/05 M. K. skazany został za czyn z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 zł każda oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz Stowarzyszenia na Rzecz Pomocy (...) w Wyniku Wypadków Komunikacyjnych P. w S.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie II K 185/06 M. K. skazany został za czyn z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda oraz

środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Stowarzyszenia na Rzecz Pomocy (...) w Wyniku Wypadków Komunikacyjnych P. w S..

(dowody: odpisy wyroków w sprawach VK 352/05 k. 47 – 48, II K 185/06 k. 49 – 50 oraz V K 389/04 k. 92 - 93)

Oskarżony M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, w dniu zdarzenia był trzeźwy, nie spożywał żadnego alkoholu, z Z. W. wyjechał około godziny 15.00. Gdy został oślepiony światłami jadącego z przeciwnej strony pojazdu, wjechał do rowu. Z uwagi na fakt, że nie mógł wyjechać z rowu udał się do oddalonego o około pół kilometra sklepu w B. po pomoc. Tam, w sklepie kupił 5 piw, które wypił z sklepem. Nie zastał tam nikogo, zatem powrócił do samochodu, chciał wyjąć dokumenty z bagażnika, w związku z tym siadł w samochodzie na miejscu kierowcy, włożył kluczyk do stacyjki auta i wówczas nadjechała policja. Jak podkreślił, zamierzał wówczas wrócić do domu piechotą.

Na rozprawie przed sądem oskarżony potwierdził powyższą wersję zdarzenia podając natomiast, że za sklepem w B. spotkał T. P., wraz z którym spożywał alkohol. Dodał, że nie wspominał wcześniej o spotkaniu z wymienionym, ponieważ T. P. poruszający się o kulach nie mógł mu pomóc przy samochodzie, nadto nie uważał, by była to istotna informacja.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 67 – 68, 138v.)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje, że nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego czynu.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że, jak wynika z zeznań świadka A. G., gdy jadąc samochodem z O., na trasie między B., a M. zauważył samochód w rowie, stanął i dostrzegł w aucie na fotelu kierowcy mężczyznę z widocznym zacerwienieniem na czole jak po uderzeniu głową w kierownicę. Jak wskazał, mężczyzna ten poprosił go o pomoc w wydostaniu samochodu z rowu, sam zresztą przy uruchomionym silniku próbował samochodem tym wyjechać. Jak wskazał nadto świadek, on sam przez chwilę pchał samochód oskarżonego, gdy ten próbował wyjechać nim z rowu. Co więcej, jak zeznał A. G., oskarżony prosił go, by pomógł mu wyjechać z rowu mówiąc, że on „pojedzie sobie dalej”. Powyższa relacja świadka pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego podnoszącego, że po zdarzeniu udał się do sklepu, tam spożył alkoholu i na miejsce zdarzenia powrócił jedynie po dokumenty z bagażnika chcąc udać się dalej do domu pieszo.

Również zeznania świadka P. J. - funkcjonariusza policji, który po przybyciu na miejsce zdarzenia dowiedział się od A. G., że oskarżony w jego obecności podejmował próby wyjechania samochodem z rowu pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego powołanymi powyżej. Jak wskazał przy tym świadek P. J., gdy zajrzał do samochodu oskarżonego, w jego wnętrzu dostrzegł na przednim siedzeniu i tylnej kanapie puste puszkę po piwie różnego gatunku. W świetle tych zeznań świadka P. J. nie sposób uznać za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy wyjaśnień oskarżonego w części, w której podał, że alkohol spożył dopiero po zdarzeniu za oddalonym o około pół kilometra od samochodu sklepem.

Powyższe zeznania świadków, w ocenie sądu, nie pozwalają w sposób uzasadniony podzielić wersji zdarzenia prezentowanej przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach. Co więcej, w świetle opinii biegłego z zakresu toksykologii B. G., również brak jest podstaw do uznania za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zdarzenia. Jak wskazał bowiem wymieniony biegły, gdyby oskarżony spożył deklarowaną ilość alkoholu w podanym przez siebie czasie poziom stężenia alkoholu w jego organizmie były znacząco niższy od faktycznie oznaczonego badaniami.

Zdaniem sądu, materiał dowodowy w postaci uzupełniających się wzajemnie i tworzących łącznie logiczną całość zeznań wymienionych wyżej świadków, obiektywnych i nie zainteresowanych wynikiem postępowania w niniejszej sprawie, w powiązaniu z treścią opinii biegłego z zakresu toksykologii przekonuje że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Wreszcie, nie sposób uznać, że poparciem tezy oskarżonego odnośnie przebiegu zdarzenia są relacje świadków A. M. i T. P.. Jak zeznała bowiem A. M. zatrudniona w sklepie w B., nie przypomina ona sobie, by widziała oskarżonego w jej sklepie w dniu 2 listopada 2016 roku. Z zeznań świadka T. P. wynika natomiast jedynie, że na początku listopada 2016 roku, choć świadek nie pamięta w jakim dniu, faktycznie spotkał on oskarżonego w sklepie w B., spożywali razem alkohol za sklepem, niemniej jednak M. K. nie wspominał mu wówczas, by chwilę wcześniej miał kolizję samochodową, czy, by poszukiwał pomocy. Trudno zatem uznać, zdaniem sądu, że oskarżony, który jak sam podał, do sklepu udał się w celu poszukiwania pomocy przy wydostaniu samochodu z rowu, miał nie tylko o tym nie wspomnieć w rozmowie z T. P., ale nawet nie powiedzieć mu, że zdarzenie takie w ogóle miało miejsce.

Zeznania świadków J. W., J. P. i D. R. nie wniosły istotnych okoliczności do sprawy, niemniej jednak z ich zeznań wynika, że w momencie, gdy przyjechali na miejsce zdarzenia oskarżony znajdował się pod widocznym wpływem alkoholu, wyczuwalna nadto była od niego woń alkoholu.

W świetle opisanych powyżej dowodów, a także protokołu badania stanu trzeźwości oskarżonego i opinii biegłego z zakresu toksykologii nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony w czasie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Opinie sądowo – psychiatryczne oraz psychologiczna sporządzone w niniejszej sprawie, zdaniem sądu są pełne, jasne i rzetelne. Sąd podzielił zatem sformułowane w nich w sposób szczegółowy i należyte uzasadnione wnioski w całości.

W tym stanie rzeczy, wina oskarżonego wykazana została przeprowadzonymi na rozprawie dowodami i polega na tym, że w dniu 2 listopada 2016 roku na trasie B. – K., woj. (...) - (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości posiadając 1,19 mg/l, 1,24 mg/l, 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Mrągowie: z dnia 15 listopada 2004 roku w sprawie V K 389/04, z dnia 14 września 2005 roku w sprawie V K 352/05 i z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie II K 185/06 za popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę uwzględnić należało uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego (karta karna k. 15 - 17), w tym m.in. za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, choć nie sposób pominąć również faktu, że czyny te popełnione zostały w stosunkowo odległej przeszłości. Uwzględnić nadto należało wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego. Nie bez znaczenia pozostaje też okoliczność, że kierując w takim stanie oskarżony stwarzał duże zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na co wskazuje również fakt doprowadzenia do kolizji auta na trasie o dużym natężeniu ruchu, drogą tą bowiem poruszali się wówczas inni uczestnicy ruchu drogowego, co wynika chociażby z zeznań przejeżdżającego właśnie tą drogą świadka A. G..

W tym stanie rzeczy, zdaniem sądu, jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby może przynieść pozytywny skutek wychowawczy i zapobiec popełnieniu przez oskarżonego ponownie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Kara w orzecznym wymiarze, zdaniem sądu jest adekwatna do stopnia winy i dużej szkodliwości społecznej czynu, którego dopuścił się oskarżony.

Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczenie wobec oskarżonego środka karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio jest obligatoryjne wobec sprawcy czynu określonego w art. 178a § 4 kk. Obligatoryjne jest również z mocy art. 43a § 2 kk orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, przy czym świadczenie to orzeczone zostało w wysokości minimalnej określonej przez ustawodawcę.

Na podstawie art. 63 § 4 kk sąd zaliczył na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy, zaś na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo adwokaturze zasądził na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym (trzy terminy rozprawy) oraz należny podatek od towarów i usług.

Trudna sytuacja materialna oskarżonego i ciężące na nim zobowiązanie alimentacyjne uzasadnia zwolnienie go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.